

نگرش های نوین در طراحی مرکز فرهنگی هنری با رویکرد معماری تعاملی و زمینه

رها حسین پور*، مژده سیادی^۲

۱- دانشجوی کارشناسی ارشد معماری، موسسه آموزش عالی آیندگان
تنکابن، مازندران، ایران (Hoseinpourraha @ gmail.com)

۲- دانشجوی دکتری معماری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد قزوین، قزوین، ایران
(mozhde.sayadi@ymail.com)

چکیده

فضاهای فرهنگی قطب هویتی شهرهای امروزی ما را تشکیل می دهند و نگرش های نو به آنها در ساختارهای شهری می تواند موجب زنده سازی تعاملات انسانی و جوامع دیگر را به همراه داشته باشد. زمینه گرایی یکی از ابعاد هویتی هر ملتی است که می تواند به جنبه های فرهنگی، سنت، ملیت و مذهب و غیره اشاره داشته باشد و در گذرگاه تاریخ همیشه جز لاینفک زندگی انسانها بوده است. شهرسازی به عنوان مرکز استان مازندران به عنوان شهری با زمینه های مهاجر پذیر دارای الگوهای فرهنگی زیادی در زمینه ساخت و نگرش زیستی می باشد و تداخلات فرهنگی مشکلاتی اساسی از لحاظ بلوغ اجتماعی، رفتارها و هنجارها و همچنین از لحاظ کالبدی در این شهر ایجاد کرده است. هدف از پژوهش حاضر توجه به رویکرد زمینه گرایی در تحقیق حاضر به جهت شناسایی معیارهای مطلوب در جهت احیاء و حفظ انواع پیشینه های فرهنگی می باشد. روش تحقیق به صورت توصیفی-تحلیلی و در قالب تحلیل و بررسی مبانی نظری و نمونه های موردی می باشد. با توجه به متون پژوهش سوال تحقیق بدین گونه است که؛ چگونه می توان ارتباط میان تعاملات فرهنگی و زمینه گرایی در جهت ارتقاء مرکز فرهنگی ایجاد نمود؟ لذا هدف از این پژوهش شناسایی عوامل مؤثر در طراحی مرکز فرهنگی و احیاء هویت انسانی با پیروی از معماری زمینه گرا می باشد.

نتایج این پژوهش میتواند به ارائه راهکارهایی از قبیل بهره وری از الگوهای فرهنگی منطقه (شامل الگوهای کالبدی) مانند مصالح و متریال و فرم ساختمان ها، نمایش نوع آداب و رسوم، هنر و صنایع و سبک زیستی) با متد هویتی اشاره کند که بر شکل گیری تصویر و سیمای ذهنی مخاطبان از نظر تعلق مکان تأثیر بگذارد.

واژه های کلیدی: هویت انسانی، مجموعه فرهنگی و هنری، تعاملات فرهنگی، زمینه گرایی، بوم گرایی